

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρουσιάζει εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμιλητικὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΗΡΩΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐφησίς δρ. 40. Ἐξέμνητος δρ. 22. Τετάρτη δρ. 12.
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γερθεῖα διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένησι τῶν ἄλλων Κρατῶν σέλλινια 18.
Ἐξέμνητοι καὶ Τετάρτη ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήμερου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐφραΐδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 16

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ

ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαροῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὅσο γὰρ τὰ δύο παιδιά, ἡ πιστολιὰ τὰ τρώαζε. Ζάρωσαν σὲ μιὰ γωνιά καὶ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ τρέμοντας.

Ὁ Ἐρρίκος, μὲ τὴ στολὴ ξεοχημένη, σὰν ἀλευρωμένος ἀπ' τὴ σκόνῃ καὶ τὰ ἀσθέσια, εἶχε βγῆ ἀπ' τὴν τρώπα.

—Μὴ φοβάστε, παιδιά μου, εἶπε. Μείνετε καί!

Γύρισε στὸ μαῦρο καὶ τοῦ εἶπε ἀραβικά:

—Πέταξε τὸ σπαθί σου!

Ὁ ἄλλος ἔτριξε τὰ δόντια, μὰ δὲν ὑπάκουσε.

—Ἄ, ἔτσι, κακοῦργε; Θές νὰ λογαριαστοῦμε;

Μὲ ἀπίστευτη ψυχραιμία γέμισε τὸ πιστόλι καὶ τοῦ εἶπε, ἀραβικά πάντα:

—Σοῦ τρυπῶ τὸ κεφάλι, δολοφόνε τῶν παιδιῶν, καὶ σὲ σκοτώνω σὰν παλιόσκυλο, ἂν δὲν παραδοθῆς!

Ὁ Μουσουλμάνος, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἔβαλε τὰ δυνατὰ του, κατόρθωσε νὰ σταθῆ στὰ γόνατα κι' ἔστειλε μιὰ μεγάλη σπαθιά πρὸς τὸν Ἐρρίκο. Παρὰ τρίχα νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι.

Μιὰ πιστολιὰ τοῦ εἶχε ἀπαντήσῃ. Ὁ μαῦρος σφωριάστηκε, γιὰ πάντα αὐτὴ τὴ φορά, μὲ μιὰ σφαῖρα φυτεμένη ἐπὶ μέτωπο.

Ὁ Ἐρρίκος γύρισε ἀμέσως στὰ παιδιά.

—Κακόμοιρα παιδιά, σωθήκατε... Δοξάστε τὸ Θεό!

Τὸ κοριτσάκι, σέρνοντας πάντα τὸν ἀδερφό της καταφοβισμένα, ἔτρεξε στὸν ἀξιωματικὸ καὶ τοῦστριξε τὰ χέρια νευρικά.

—Ἄχ, Θεέ μου! στέναξε. Ὁ πατέρας μας, κύριε, ὁ δυστυχημένος πατέρας μας!

—Πατέρας σας ἦταν! εἶπε ὁ Ἐρρίκος ριχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ σκοτωμένο.

—Ναι, κύριε, πατέρας μας!

Καὶ τὸ κοριτσάκι ἔπεσε στὰ γόνατα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀκράτητο.

Ἐκαμ' ἐντύπωση στὸν Ἐρρίκο ποῦ τὸ ἀγαράκι δὲν ἔκλεισε.

Τὰ μεγάλα του καστανά μάτια δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπ' τὸ σωτήρα τους.

Φαινόταν σὰ νὰ ὄνειρευόταν ζῶπνιο. Μὰ κάθε τόσο ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἀνασφίγωνε τὸ στήθος του καὶ σούφρωνε τὰ παιδιὰ χεῖλη του.

Ὁ Ἐρρίκος πλησίασε τὸ μαῦρο, τὸν τράθηξε στὴ γωνιά, τὸ βγαλε τὸ μπουρνόζι του καὶ σκέπασε μ' αὐτὸ τὸ ζυγο θῆμα του.

Μὲς στὴ σιωπὴ αὐτῆς τῆς σκηνῆς, ἔρχόταν δυνατὸς ὁ θόρυβος τῆς μάχης ποῦ ἔξω δὲν εἶχε πάψει. Ὁ ἀξιωματικὸς σήκωσε τὸ κορίτσι.

—Παιδί μου, εἶπε, δὲ σοῦ ζητῶ ἀκόμη νὰ μοῦ διηγηθῆς τὴν περίπτωσίν σου. Θὰ μοῦ τὰ πῆς ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα πᾶν νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου.

Ἡ μεγάλη ξύλινη πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν κλεισμένη. Ἐφάξε τὸ μαῦρο καὶ βρήκε ἕνα κλειδί ποῦ ἔπιανε.

Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βγήκε. Πέρασε ἀπὸ μαρικὰ ἄλλα δωμάτια κι' ἀπὸ ἕνα μεγάλο «πατιό», ἀνασκαμμένο ἀπὸ σφαῖρες κι' ὀδόντες, καὶ βρέθηκε στὸς δρόμους, ἔπου ἡ μάχη ἦταν

ἀκόμη ἀναμμένη. Εὐτυχῶς σὲ κείνο τὸ σημεῖο ἦταν ἡσυχία.

Τὸ μάτι του πήρε ἕνα δεκανέα ποῦ ἡ ἀνδρεία του τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωση τὴν ὥρα τῆς ἐφόδου.

—Δεκανέα! φώναξε. Πάρε τέσσαρες στρατιώτες κι' ἔλα μαζί μου.

—Ἐτοίμος, ὑπολοχαγέ μου! ἀπάντησε ὁ νεαρὸς δεκανέας ἐκτελώντας τὴ διαταγή.

—Ἀκολουθήσε με!

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Ἐρρίκος παρέδωσε στὸ δεκανέα τὸ κοριτσάκι καὶ τὸν ἀδερφό της.

—Θὰ συνοδεύσῃς τὰ παιδιά ὡς τὸ στρατηγεῖο. Θὰ τὰ βάλῃς στὴ σκηνή μου. Θὰ ζητήσῃς τὸν ἵπποκόμο μου καὶ θὰ τοῦ τὰ παραδώσῃς. Ὑστερα θὰ πᾶς πάλι στὸ λόχο σου.

—Μάλιστα, ὑπολοχαγέ μου! Ἡ μικρὴ τοῦ φιλοῦσε τὰ

Ὁ μικρὸς ἵπποκόμος ἀπάνω σ' ἐνὸς ἑσώρου κατόικιας... (Σελ. 122, στ. α.)

χέρια. —Εὐχαριστῶ, κύριε, τοῦ εἶπε, εὐχαριστῶ. Μὰ τὸν πατέρα μας ἐδῶ θὰ τὸν ἀφήσουν;

—Ὅχι παιδί μου, μὴ σὲ νοιάζει. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ ἔλα.

Μίσ' ἀπ' τὰ δάκρυα, τὰ ἀθήα μάτια τῶν παιδιῶν τὸν κοίταζαν μὲ τέτοια ἔκφραση εὐγνωμοσύνης, ὥστε ὁ Ἐρρίκος συγκινήθηκε.

—Ἐμπρός! εἶπε θέλοντας νὰ κατα-

πνίξη τη συγκίνησή του. Τρέξετε να φύγετε από τις σφαίρες! Καλή αντίδραση!

Παρακολούθησε τα παιδιά ως που έστριψαν στην καμπή του δρόμου, γύρισε στο μισογκρεμισμένο κτίριο, κλείωσε το δωμάτιο όπου είχε γίνει η μικρή αυτή τραγωδία και ξεκίνησε προς το μέρος όπου ακουγόταν η μάχη.

Τη στιγμή ακριβώς που έφτασε, μια έκρηξη είχε σκοτώσει κάμποσους στρατιώτες κι έναν ταγματάρχη, και παρά λίγο να τυφλώσει το Αμερσιέρ, που του έκαψε σχεδόν τα βλέφαρα.

Ο συνταγματάρχης Κόμπ, που διοικούσε το 47ο πεζικό, χτυπήθηκε την ίδια στιγμή από δυο σφαίρες. Μια στο λαμύ και μια καταμεσής στο στήθος.

Διηγούνται ότι προχώρησε τρικλιζοντας, μ' ένα βήμα τρεμουλιαστό κι άψυχο, κι έφθασε στο ρήγμα του τείχους. Εκεί τον είδαν ο στρατηγός Βαλέ και ο Ναμούρ. Μόλις αντίκρισαν τη νεκρική χλωμάδα του προσώπου του και δυο γραμμές από αίμα ν' αυλακώνουν το στήθος του, κατάλαβαν τι συνέβαινε.

—Κύριε, είπε ο Κόμπ, είμαι πληγωμένος θανάσιμα. Μά πεθαίνω μέσα στην Κοστάντη κι είμαι ευτυχής γιατί έγινε δική μας...

Και σχεδόν άμέσως το σώμα του διπλώθηκε στα δυο κι ο γενναίος συνταγματάρχης έπεσε άψυχος.

Πολλοί άλλοι γενναίοι έπεσαν στο διάστημα της τρομερά φοβικής αυτής ημέρας. Τέλος, ύστερα από τριώρη πρωτοφανή μάχη, η πόλη παραδόθηκε. Η παλιά πρωτεύουσα του Ιουγούρθα, το άπρόσιτο Ισάμε τότε καταφύγιο των μπεήδων, ήταν πιά στην κατοχή των Γάλλων.

Όταν ο Έρρικος γύρισε στην σκηνή του, βρήκε και τα δυο παιδιά που είχε σώσει. Η μικρή ήταν λεπτή και ξανθή, με δυο γλυκύτερα γαλανά μάτια. Το κανονικό πρόσωπό της ήταν ευγενικό και συμπαθητικό.

Ο αδελφός της ήταν ένα παιδάκι γερό και κάλοδεμένο. Κασιανό, με κατασρά μαλλιά, μ' έξυπνη φυσιογνωμία, ήταν ήλιοψημένο απ' τον ήλιο της Αφρικής. Την ώρα που μπήκε στη σκηνή ο Καρδινιάκ, ο μικρός κοιμόταν πάνω σ' ένα δέρμα κασίκαιας, που ήταν στρωμένο καταγής. Μέσα στον θύνο του είχε μικρούς νευρικούς τιναγμούς, αποτέλεσμα της μεγάλης ταραχής που προξένησαν στην παιδική καρδιά του δυο πρό όλοι του είχε ιδέα.

Η αδελφή του καθόταν δίπλα του, σ' ένα σακνί έκστραταίας. Ακουμπώντας το μάγουλο στο χέρι, έκλαιγε σιγά-σιγά.

—Λοιπόν, μικρή μου, πώς πάει η διά-

θεση; βώτησε ο Έρρικος με γλυκιά φωνή.

Το κοριτσάκι τινάχτηκε ξαφνισμένο. Αναγνωρίζοντας όμως τον ύπολοχαγό, σηκώθηκε, τοπίκασε τα χέρια κι άκούμπησε πάνω τους το μέτωπό του που έκαιγε. Τόπικασαν πάλι οι λυγμοί.

—Κύριε αξιωματικέ!.. ψιθύριζε. Πώς να σας ευχαριστήσω! Τι γενναίος και τι καλός που είστε! Πώς να σας ευχαριστήσω!

Υστερα, σιγότερα:

—Κι' ο πατέρας μας;

—Έκαμα ε,τι έπρεπε, φτωχό-μου κοριτσι. Μείνε ήσυχη.

—Έβαλε τη μικρή να καθήσει πάλι, κάθης κι αυτός σε μια κάσση από γαλέντες και της είπε:

—Μην κλαίς, μικρή μου. Έλα, διηγούσου μου πώς βρεθήκατε αιχμάλωτοι στην Κοστάντη. Μίλησε άφοβα! Ήρεις καλά ότι είμαι φίλος σας...

—Ω ναι, τ'ό ξέρω!

Κι' άρχισε τη θλιβερή διήγησή της.

Την έλεγαν Λούση Μπερτινύ και τον αδελφό της Πέτρο. Ο πατέρας τους είχε άμπέλια στα περιχώρα του Ντιζόν και ζούσε απ' τη μικρή του περιουσία, με τα παιδιά του και τη μητέρα τους που πέθανε, μόλις έφθασαν στην Αλγερία, από πυρετούς.

Ήταν οικογένεια ευτυχισμένη, εύπορη, με υπόληψη. Η ανατροφή της Λούσης είχε γίνει πολύ άνετα. Είχε αρκετή μόρφωση και θα εξακολουθούσε ακόμη να μαθημάτα της, αν ή Τύχη δέ γύριζε απότομα τον τροχό της.

Ο πατέρας τους είχε τοποθετήσει όλα τα χρήματά του στην επιχείρηση ενός θεού, πούκανε χονδρικό εμπόριο κρασιών στο Ντιζόν.

Μια μέρα, η δυστυχία χτύπησε την πόρτα της καλής οικογένειας: ο θεός του Ντιζόν είχε χρεωκοπήσει! Έπαιξε στο χρηματιστήριο, στην άρχη κέρδισε όπως γίνεται συχνά, ύστερα έχασε, έχανε όλοένα, ως που βρέθηκε σε θέση να μη μπορεί να κάμει πληρωμές.

Η καταστροφή του τοβ σάλφε το λογικό και σε λίγο τον έβαλαν στο φρενοκομείο.

Μά ο πατέρας τους θέλησε να διατηρήσει τίμιο τ' όνομά του. Για να πληρώσει τα χρέη της συντροφιάς, πούλησε τ' άμπέλια του.

Άρχισε τότε η κατάκτηση της Αλγερίας. Ο Μπερτινύ μάζεψε τα μικρά κεφάλαια που τούμεναν μετά την εξόφληση των χρεών και πήρε μια ξαφνική απόφαση.

—Πάμε κει-κάτω! είπε. Θα δουλέψουμε και θα ξαναβρούμε την ευτυχία!

Ήρθαν στην Αφρική, όπου σε λίγες μέρες έχασαν τη μητέρα τους. Οι δουλειές πήγαιναν όπωςδήποτε καλά. Δυστυχώς όμως ο πόλεμος εξακολου-

θούσε. Σε μια νυχτερινή επιδρομή, οι Άραβες κατέστρεψαν τα κτήματα, έκαψαν το σπίτι και πήραν άλυπητα τον πατέρα με τα δυο παιδιά αιχμάλωτους στην Κοστάντη.

Έκει ο διοικητής, νομίζοντας το Γάλλο περισσότερο πλούσιο απ' ότι ήταν πραγματικά, του ζήτησε ύπερογκά λύτρα.

Ο Μπερτινύ έγραψε τότε στο Γάλλο γενικό διοικητή. Μά έφθασε άραγε το γράμμα του;

Τρεις μήνες έμειναν αιχμάλωτοι οι στρατιώτα των Γενιτσάρων, ως τη ημέρα που έγινε η επίθεση.

Τα παρακάτω είναι γνωστά...

Η θλιβερή αυτή διήγησή έφευξε άναστατώνει στην ψυχή του ύπολοχαγού.

Τό γλυκό και λυπημένο προσωπικό της μικρής, η παιδαγωγική φωνή της και πρό πάντων η σκέψη ότι τα δυο αυτά παιδάκια γνώρισαν τόσες πίκρες τόσες στενοχώριες κι έμειναν όρφαν κι έρημα στον κόσμο, σε ηλικία που άλλα παιδιά ζούν άμέριμνα και χαρούμενα μέσα στα μητρικά χάρδια, τού πλημμυρέσαν την ψυχή από λύπη και συγκίνηση.

Έρημα στον κόσμο!

Πόση πικρία ένοιωσε μπρός σε μί τέτοια άδικία της Μοίρας! Κι' άθελθιμήθηκε τον πατέρα του, που ήξερε την γεμάτη περιπέτειες ζωή του, έδλες της τις λεπτομέρειες.

Τόν έβλεπε μικρόν, άπροστάτευο πεταμένο στοδς πέντε δρόμους, να γορξεί στο μεγάλο Παρίσι, όπου είχε ανάψει η Έπανάσταση.

Συλλογιζόταν τον ώρατο κι ευγενικό συνταγματάρχη Βερναρδιέ, που δό μόνο έσωσε το παιδί άκείνο απ' το δρόμου, μά και του καλλιέργησε τη ψυχή και τον έκαμε άνθρωπο αξιοκάθε εκτίμηση.

Θυμήθηκε ακόμα τη γιαγιά του Κατερλίνα, που τόσο προστάτευσε το μικρό μπαινοβγαίνων στην κυψέλη' ο ήλιος έχυνε το χρυσάφι του άπάνω στις στέγες των σπιτιών, στην πλατεία, στους ανθρώπους και στα ζώα, που γύριζαν ζητώντας τροφή: μονάχα ο γάιδαρος έμεινε στη σιτά, κάτω από τη γερασμένη λεύκα, κοντά στη βρύση με το φλόρο νερό, σχυμμένο προς το χώμα, άκίνητος και σιωπηλός.

—Όταν τον είδα για πρώτη φορά, μου φάνηκε νόστιμος: σαν ένας εθθυμος, μικρόσωμος χωριάτης, με βεριά, μαλλιαρή κάπα, άξούριστος, με παπούτσια από τράγιο πετσι. Σιγά-σιγά, καθώς καθόμουνα άπέναντί του και τον κοιτούσα, είχα την εντύπωση πως έδλεπα ένα κοινότατο, κουτό γαϊδαράκο. Άλλ' όταν έστρεψε το κεφάλι του προς το μέρος μου και τον κοίταξα μέσ' στα μάτια, βαθιά, είχα την αίσθηση πως

—Κλαίτε, κύριε; Σας λύπησα λοιπόν; Σκούπιτε άμέσως το μάγουλό του... —Όχι, παιδί μου, κάθε άλλο. Μάλιστα η ιστορία σου μου φέρνει χιλιάς άναμνήσεις και δοκιμάζω μια γλυκειά συγκίνηση, μια συγκίνηση εύλογη γημένη!..

Σηκώθηκε ξαφνικά, πήρε το χέρι της μικρής και της είπε:

—Μικρή μου Λούση, από σήμερα δά θάσαι μόνη στον κόσμο!.. Είμ' άγα για σας!

(Ακολουθεί)

(1) 'Ο 'Μικρός Έθελοντής', Διάπλαση του 1921.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝΑΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟ

Τόν βρήκα, κατά το διάστημα μιας άδρομής, μέσ' στην πλατεία της Παλιάς Κορίνθου. Ήτανε μόνος, κοντά στη βρύση, ακυφτός, μαζεμένος και σιωπηλός. Γύρω του, στα δυο-τρια καπληιά του χωριού, οι χωριάτες, καθισμένοι στον ήλιο, έπιναν, φιλονεικούσαν, συγομιλούσαν, άναειπλώνουνταν. Οι χωριάτισσες, άντίκρου, στα σιτία με τα πεζούλια, με τα χαμηλά χαϊνάκια και τα κατώγια που χρησίμευαν γι' άποθήκες και στάβλοι μαζί, πήγαινοσρόνταν και φωνάζαν φαιδρά ή σιτηγιά, κατά τη διάθεσή της ή κάθε μία. Μονάχα ο γάιδαρος, —δέν ήταν ούτε γάιδαρος σωστός, ήτανε ένας τόσος δά γαϊδαράκος, κοντός, άχαμνός, της μικρής, η παιδαγωγική φωνή της και πρό πάντων η σκέψη ότι τα δυο αυτά παιδάκια γνώρισαν τόσες πίκρες τόσες στενοχώριες κι έμειναν όρφαν κι έρημα στον κόσμο, σε ηλικία που άλλα παιδιά ζούν άμέριμνα και χαρούμενα μέσα στα μητρικά χάρδια, τού πλημμυρέσαν την ψυχή από λύπη και συγκίνηση.

Γύρω του η ζωή άκολουθούσε τον ίδιο μονότονο, καθημερινό της ρυθμό. Η γέρινη λεύκα που τον ήσκιωνε, κιτόσε σιγαλά τα κλαριά και τα φύλλα της τ'ό νήμα του νερού ξεδιπλωνόταν μέσ' από το στόμα της βρύσης και χτυπούσε το φαγωμένο μάρμαρο έλαφρά' οι κόττες γυρίζανε γύρω από μια παρατημένη σούστα, σκαλίζοντας το χώμα με προσοχή' οι γατεινοί άνασκήκωναν την πολύχρωμή τους ούρα και τίνεζαν προς τα ύψη το κόκκινό τους, φλογισμένο λειρί' τα παιδιά του χωριού κυνηγιόταν' οι χωριάτες φιλονεικούσαν, συγομιλούσαν και κουτσοπίνανε στα καπληιά' οι χωριάτισσες τριγύριζαν σαν τις μέλισσες που μπαινοβγαίνων στην κυψέλη' ο ήλιος έχυνε το χρυσάφι του άπάνω στις στέγες των σπιτιών, στην πλατεία, στους ανθρώπους και στα ζώα, που γύριζαν ζητώντας τροφή: μονάχα ο γάιδαρος έμεινε στη σιτά, κάτω από τη γερασμένη λεύκα, κοντά στη βρύση με το φλόρο νερό, σχυμμένο προς το χώμα, άκίνητος και σιωπηλός.

Όταν τον είδα για πρώτη φορά, μου φάνηκε νόστιμος: σαν ένας εθθυμος, μικρόσωμος χωριάτης, με βεριά, μαλλιαρή κάπα, άξούριστος, με παπούτσια από τράγιο πετσι. Σιγά-σιγά, καθώς καθόμουνα άπέναντί του και τον κοιτούσα, είχα την εντύπωση πως έδλεπα ένα κοινότατο, κουτό γαϊδαράκο. Άλλ' όταν έστρεψε το κεφάλι του προς το μέρος μου και τον κοίταξα μέσ' στα μάτια, βαθιά, είχα την αίσθηση πως

ταν την ίδια στιγμή από πίσω. —Μπ! πώς αυτό; Κοιτάζω καλύτερα και... τί να ιδώ; Τοδ άλόγου μου έλειπε όλο του το πιαινό μέρος, απ' τα κοπούλια! Δέν είχε πιά παρά τη ράχη του, το κεφάλι του και τα μπροσινά του πόδια! Θά πητε: Πώς λοιπόν στεκόταν, περπατούσε κι' έτρεχε με δυο μόνο πόδια; Έ, αυτό το χρωστούσε στον καθάλλη του. Όταν το άλογο έχει έναν καλό καθάλλη σαν και μένα, τρέχει τόσο καλά με δυο πόδια όσο και με τέσσερα. Έγώ μάλιστα λέω πως και μ' ένα μόνο πόδι, θά μπορούσα να το διενθύνω. Άλλά το κακό ήταν που έτοι κομμένο κι' άνοιχτό από πίσω, ούτε φαί ούτε νερό θά μπορούσε να κρατήσει μέσα του. Και πως θά ζούσε το κακόμοιο; Σκέφτηκα τότε πως θάταν άμαρτία να χαθί τέτοιο θανμάσιο άλογο. Και γόρσια πίσω, με την έλλίδα να βοδ' πονθενά το κομμάτι που έλειπε τουδ άλόγου μου. Στάθηκα τυχερός. Το βρήκα εύθης εκεί άπέξω από τη μεγάλη πόρτα του 'Οχτσακώφ, που πρό όλιγον την είχα περάσει τελευταίος με τους Οδοσάρους μου. Η πόρτα αυτή είχε ένα οιδερόνιο καταπέτασμα, πολύ βαρύ, και κοφτερό από κάτω, που ιδροειχαν με μηχανισμό από τ'ό τεύχη. Φαίνεται λοιπόν πως ίσα ίσα τη στιγμή που περνούσα, οι Τούρκοι τ'ό έρρεξαν' κι' αυτό το καταπέτασμα που έπεσε σά σπαθί, βρήκε το άλογο μου στα κοπούλια και το χώρισε στα δυο. Για καλή μου τύχη, βρεθήκε κει κι' ο χειροούργος τουδ στρατού μας, που πήρε άμέσως εκείνο το κομμάτι και, καθώς ήταν ακόμα ζεστό, το κόλλησε, ιδροεισε στο άλογο κι' έτσι τούκανε πάλι όλάνερο τετραπόδο. Σε τρεις ημέρες που μέναμε στο 'Οχτσακώφ, έγεινε καλά στην εντέλεια. Έτρωγε, έπινε, ζούσε. Και μόρρεσα να εξακολουθήσω μαζί του τα πολεμικά μου άντραραθήματα. (Ακολουθεί)

δέν έβλεπα ένα ζώο άπέναντί μου: όπληρχε τόση έγκαρτέρηση, τόση περισυλλογή, τόση σπαργή, τόση άπροσδιόριστη γλύκα μέσ' στα παράξενα, μεγάλα, υγρότατα εκείνα μάτια, ώστε και σήμερα ακόμα δέν τ'ό ξεχνά. Μέσα

στο βάθος τους νόμισα για μια στιγμή πως άνοιγότανε κάποιος σκιερό μονοπάτι: μά-οι σκιές ήταν τόσο πυκνές και πνιγερές, που δέ μόρρεσα τίποτα να ιδώ.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Η.

Συνέχεια τουδ άλόγου

Ήμασσε λοιπόν στο 'Οχτσακώφ, μια περιφημη πόλη πουδ δέκα φορές την πήσαν οι Τούρκοι απ' τους Ρώσους κι' άλλες δέκα οι Ρώσοι απ' τους Τούρκους.

Την ημέρα εκείνη, έξω απ' την πόλη, οι Τούρκοι έφαγαν σ' αυτιά κι' αναγκάστηκαν να όποχωρήσουν. Η ιδέα τους ήταν να κλειστούν στην πόλη και να μείνουν εκεί. Μά δέν τους άφήσαμε. Γιατί άμέσως τους πήραμε κνήγη, έγώ με τους Οδοσάρους μου' μά τέτοιο κνήγη, που τους κάναμε να βγούν από την πίσω πόρτα του 'Οχτσακώφ και να πάσουν τα βουνά.

Θά τους κνηγοόσα ακόμα τους παλιό-Τουρκούς' κατάλαβα όμως πως το άλογο μου διρούσε, γιατί, καθώς περνούσαμε την πλατεία, δρον μια βρύση έτρεχε μέσα σε μια μεγάλη γούνα, είδα πουδ κοντοστάθηκε. Έστειλα λοιπόν τους Οδοσάρους μου μπροστά κι' έγώ έμεινα εκεί για να ποτίσω το άλογο μου.

Άρχισε να πίνη. Δέν είχε όμως ξεδιψασμούς! Έπινε, έπινε, έπινε κι' όλο ήθελε να πίνη. Τέτοια δίνα δέν την είχα ιδί ποτέ μου. Μά πουδ βάζει τόσο νερό αυτό το ζώο! συλλογίστηκα. Και χωρίς να θέλω, γόρσια πίσω μου για να ιδώ μη συνέβαινε τίποτα.

Ναι, κάτι συνέβαινε. Και πολύ σπουδαίο μάλιστα: Το άλογο μου είχε μεγάλο δικιο να πίνη τόσο και να μη χορταίη. Γιατί όσο έπινε, το έβγαζε, του χινό-

ταν την ίδια στιγμή από πίσω. —Μπ! πώς αυτό; Κοιτάζω καλύτερα και... τί να ιδώ; Τοδ άλόγου μου έλειπε όλο του το πιαινό μέρος, απ' τα κοπούλια! Δέν είχε πιά παρά τη ράχη του, το κεφάλι του και τα μπροσινά του πόδια!

Θά πητε: Πώς λοιπόν στεκόταν, περπατούσε κι' έτρεχε με δυο μόνο πόδια; Έ, αυτό το χρωστούσε στον καθάλλη του. Όταν το άλογο έχει έναν καλό καθάλλη σαν και μένα, τρέχει τόσο καλά με δυο πόδια όσο και με τέσσερα. Έγώ μάλιστα λέω πως και μ' ένα μόνο πόδι, θά μπορούσα να το διενθύνω.

Άλλά το κακό ήταν που έτοι κομμένο κι' άνοιχτό από πίσω, ούτε φαί ούτε νερό θά μπορούσε να κρατήσει μέσα του. Και πως θά ζούσε το κακόμοιο; Σκέφτηκα τότε πως θάταν άμαρτία να χαθί τέτοιο θανμάσιο άλογο. Και γόρσια πίσω, με την έλλίδα να βοδ' πονθενά το κομμάτι που έλειπε τουδ άλόγου μου.

Στάθηκα τυχερός. Το βρήκα εύθης εκεί άπέξω από τη μεγάλη πόρτα του 'Οχτσακώφ, που πρό όλιγον την είχα περάσει τελευταίος με τους Οδοσάρους μου. Η πόρτα αυτή είχε ένα οιδερόνιο καταπέτασμα, πολύ βαρύ, και κοφτερό από κάτω, που ιδροειχαν με μηχανισμό από τ'ό τεύχη. Φαίνεται λοιπόν πως ίσα ίσα τη στιγμή που περνούσα, οι Τούρκοι τ'ό έρρεξαν' κι' αυτό το καταπέτασμα που έπεσε σά σπαθί, βρήκε το άλογο μου στα κοπούλια και το χώρισε στα δυο.

Για καλή μου τύχη, βρεθήκε κει κι' ο χειροούργος τουδ στρατού μας, που πήρε άμέσως εκείνο το κομμάτι και, καθώς ήταν ακόμα ζεστό, το κόλλησε, ιδροεισε στο άλογο κι' έτσι τούκανε πάλι όλάνερο τετραπόδο. Σε τρεις ημέρες που μέναμε στο 'Οχτσακώφ, έγεινε καλά στην εντέλεια. Έτρωγε, έπινε, ζούσε. Και μόρρεσα να εξακολουθήσω μαζί του τα πολεμικά μου άντραραθήματα.

(Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ περιπλανώμενος θίασος πήγε στη μακρινή πατρίδα της Νεφέλης...

Φίλη μας, που είχε διαβάσει αυτό το δράμα και της άρεσε, χάρηκε που θα τζάβλεπε για πρώτη φορά ζωντανεμένο και στη σκηνή...

Και πρώτα-πρώτα δεν υπήρχε σκηνογραφία. Κανένα τοπίο του Κόκκινου Βράχου, τίποτ' από κείνα που είναι σημειωμένα στο βιβλίο...

συμβαίνει αυτό μ' έργο μου ή άλλου δυστυχισμένου συγγραφέα. Οι κουτσοθίασοι αυτοί που γυρίζουν από πόλη σε πόλη...

Πρέπει να προσθέσω, για να ξέρετε, ότι το ίδιο σχεδόν κακοπαθάνουν τα έργα μας κι' όταν τα παίζουν βρασιτέχνες...

Προτιμούμε λοιπόν να φίνουμε ελεύθερους αυτούς τους θεατρώνες να παρανομοούν. Αυτό όμως πρέπει να το ξέρετε...

Άλλο είναι βέβαια όταν περιοδεύει ή Κυβέλη, ή η Μαρίκα Κοτοπούλη, ή ο Πλάσσας...

μέ κάθε θυσία. Γιατί θα τα έδητε από τους ήθοποιους που τα εδημιούργησαν...

Πρέπει να προσθέσω, για να ξέρετε, ότι το ίδιο σχεδόν κακοπαθάνουν τα έργα μας κι' όταν τα παίζουν βρασιτέχνες...

Σας απολύομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Φτωχούλα; Γιατί να την πή έτοιμο Δέν ήταν δα καμιά ζητιάνα, δεν πή γαινα να γυρέψη ελεημοσύνη...

— Πάτροκλε, του έπλε, δες το χέρι σου στην Ανθούλα και φέρε μου την έδω. Η μικρούλ' αυτή είναι καλή...

Ο Πάτροκλος έγεινε κατακόκκινος φοδότην όμως τη μητέρα του κι' έπιασε την Ανθούλα απ' το χέρι...

— Θάρχόταν κι' ο πατέρας μου κυρία, αν δεν ήταν καθημερινή κι' ο καθημερινές είναι μέρες δουλειάς για τους φτωχούς...

— Ναι, Ανθούλα, εγώ τον έπληρωσα, γιατί είσαι καλό κορίτσι. Οι καλοί πρέπει να ανταμείβονται...

στασία μου. Έλα μαζί μου, κόρη μου. Κι' ή κυρία Λάντη πήρε μαζί της την Ανθούλα στο άπάνω πάτωμα...

— Αργυρώ, είπε ή κυρία Λάντη, δοκίμασε τα φορέματα της μικρής. Ποιά φορέματα; συλλογίστηκε ή Ανθούλα...

— Επιδέλουσ την έγδυσαν! Κι' ή Αργυρώ της έφόρσε ένα μεσοφόρι, κάλτσες, — ναι, κάλτσες μπαμπακερές γαλάζιες...

— Α, τί δμορφή που ήταν ή φουσιτίσα εκείνη! Από μαύρο περκάλι, είχε και γαλάζιες ρίγες. Γαλάζια τετράγωνα είχε κι' ή μαύρη ποδιά που της φόρεσαν από πάνω...

— Αργυρώ, είπε ή κυρία Λάντη, ξέπλεξε τα μαλλιά της μικρής, θα είναι πολύ δμορφη.

Η δπηρέτρια δεν έφάνηκε πολύ πρόθυμη να εκτελέση αυτή τη διαταγή έσκυψε μάλιστα στο αυτί της κυρίας και κάτι της ψιθύρισε...

Η Ανθούλα κατάλαβε τότε και φώναξε με άξιοπρέπεια:

— Όχι, κυρία, δέν έχω τέτοιο πράγμα! Χτενίζομαι ταχτικά τώρα, το κεφάλι μου είναι καθαρό!

— Επρόβαλας το κορίτσι με την δυοφία σου! είπε στην Αργυρώ ή κυρία Λάντη.

Και μόνη της, με τα δάκτυλά της τα καταφορτωμένα με διαμάντια, ξέπλεξε τα μαλλιά της Ανθούλας.

— Α, τί δμορφή που είναι! φώναξε ύστερα, κοιτάζοντας με θαυμασμό τη μικρή. Με τα ξανθά της μαλλιά και με τα μαύρα της μάτια!...

Οι γυναίκες άρχισαν τώρα να έπαινούν κι' αυτές πολύ την Ανθούλα, να τη λένε δμορφη, χαριτωμένη, κουκλίτσα κι' ένα σωρό άλλα, και το περισσότερο βέβαια για να ευχαριστήσουν την κυρία τους...

— Κόρη μου, της είπε ύστερα αυτή πάρε κι' αυτό το δεματάκι. Έχει μέσα λίγα άσπρόρρουχα για σένα, και νάρχεςαι κάθε όκτώ να με βλέπης, άκουσ; μνή το ξεχάσης.

— Ω, όχι, κυρία, δέν θα το ξεχάσω! Κι' ή Ανθούλα, πνιγμένη από χαρά, από συγκίνηση, πήρε το χέρι της κυρίας Λάντη και της το φίλησε θερμά.

Έπειτα κατέβηκε στην κουζίνα, όπου, κατά διαταγή της κυρίας, της έβαλαν να φάη.

Έκει που ή μικρή έτρωγε, να σου μπαίνει κι' ο Πάτροκλος.

Τήν κοίταζε με τον ίδιο περιφρονητικό, ειρωνικό, άττημο τρόπο, και της είπε:

— Δέν πιστεύω να τρώς συχνά τόσο ώραία πράγματα, φτωχούλα;

— Όχι, του άποκρίθηκε και γι' αυτό ευχαριστώ πολύ την κυρία.

— Και γι' αυτό ευχαριστώ πολύ την κυρία, ξανάπε ο Πάτροκλος μιμούμενος περιπαιχτικά τη φωνή της Ανθούλας. Ωστόσο εσύ είσαι τυχερή. Μπήκες δώ-μέσα σε ζητιάνα και βγαίνεις ντυμένη σαν κυρία.

Η μαγειρίσσα κι' οι ύπηρέτριες ξεκαρδίστηκαν από τα γέλια.

Η Ανθούλα δέν μπορούσε να φάη πιά. Διαμιάς της κόπηκε ή όρεξη. Μά τι του είχε κάνει του παιδιού εκείνου για να την πειράζει με τόση σκληρότητα; Η μητέρα του ήταν τόσο καλή! Γι' αυτό Ισα-Ισα έπρεπε ναάν καλότερος από τάλια παιδιά.

Απεναντίας όμως ο Πάτροκλος ήταν κακός κι' έκανε τώρα να λυπάται ένα κορίτσι, που ποτέ βέβαια δέν τον είχε βλάψει.

— Πώς; άξακαλούθησε να της λέη. Δέν τρώς πιά; Τήν έγέμισες, φαίνεται. Μά μη θαρρής πως θαχης πάντα αυτή την τύχη. Η μαμμά δέν θάναί πάντα έδω να σε ντύνη και να σε μπουκωνή!...

Η Ανθούλα σηκώθηκε. Ένοιωθε τα δάκρυα να της ανεβαίνουν στα μάτια και δέν ήθελε να την έδουν να κλαίη. Χαϊρέτησε δλους, και τον Πάτροκλο άκόμα, — γιατί έτι κι' αν της είχε κάνει, ήταν γιός της καλής εκείνης κυρίας που της είχε δώσει τόσα πράγματα και το καλύτερο απ' όλα, την είχε φιλήσει και χαϊδέψει σαν κόρη της. Κι' έφυγε.

Βιαζόταν να ξαναϊδή το Γιάννη, να του πη τον πόνο της, να κλάψη άπάνω στον ώμο του. Ένόμιζε πως μόνο εκείνος μπορούσε να την παρηγορήσει. Κι' ο δρόμος της φάνηκε μακρύς, πολύ πιο μακρύς παρά όταν έπήγαινε... Γιατί είχε πάει μ' έλπίδα που είναι σε χαρά, και τώρα έγύριζε με λύπη, με πόνο. (Ακολουθεί)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1) ΜΑΡΙΚΑ Σ. ΠΙΖΑΝΗ (Αλμύνη) εν Ήλιουπόλει Αιγύπτου. Α' Βραβείον 1924ου Διαγωνισμού Αδύων Πνευματ. Ασκήσεων. — 2) ΙΣΦΙΤΕΡ. Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ (Ελεούσα Πουλί) εν Σμύρνης. Α' Βραβείον 22ου Διαγωνισμού Σεσαπόθματος. — 3) ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Λ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ (Αφελή Κωνσταντούλα) εν Αθήναις Κόσμου Α' Βραβείον, Κορυφαία των Μονάδων, 22ου Διαγωνισμού Σεσαπόθματος. — 4) ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ε. ΠΛΑΤΩΝ (Κάστος) εν Ήρακλείω Κρήτης. Α' Βραβείον 1924ου Διαγων. Αδύων Πνευμ. Ασκήσ. — 5) Θ. ΑΡ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΠΟΥΛΟΣ (Βασσαβός) εν Ήλιουπόλει Αιγύπτου. Α' Βραβ. 1924ου Διαγ. Αδύων Πνευμ. Ασκήσ.

γωνόμενον Χρυσάτεον (χαίρω γὰρ τὴν ἐπανδρουσιν τοῦ «Κόκκινου Βράχου» κ' εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία) ὄρατα ἢ χρυσοκίτρινη μελάνη, — ἀλλὰ μόνο γὰρ τὸ φεῦδανυμὸ σου.) **Μακεδονικόν** 'Ισώδες (εὐχαριστῶ πολύ) **Χρυσήν** 'Ακτινα (ὄρατα τὸ γραμματάκι σου! καί, ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου) **Καίσαρα Δ. Ἀλεξόπουλον** (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γὰρ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου ἀδελφοῦ) **Ἰστοία** τὸ φεῦδανυμὸ **Δικέφαλος** 'Αετὸς τὸ πῆρς ἄλλος) **Παρμενίδης** (εὐχαριστῶ πολύ γὰρ τὸ ἔσοπαθῶμα) **Πυροβολίδην** (τὰ ἔλαθα δὲα) **Ροβίαν** (εὐχαριστῶ γὰρ τὸ ἔσοπαθῶμα) **Κωνστ. Γ. Τζαβάραν** (σ' εὐχαριστῶ γὰρ τὰ καλά λόγια ναί, μπορεῖτε νὰ μοῦ γράψετε, νὰ πῆρς μελλοῖτα καὶ φεῦδανυμὸ γὰρ νὰ σοῦ ἀπαντῶ τακτικά) **Ἀλκιαν Πουλόπουλον** (ἐγὼ ματρῶ τίς λύσεις ποῦ μοῦ ἐπέλας) γὰρ τίς ἄλλες δὲν ἐπέλαζω ἂν δὲν μπορέσεις ἢ ἂν δὲν θέλησες νὰ τίς βρῆς; ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως δὲν ἔχει γὰρ σένα καμμιὰ σημασία) **Πασιλοῦστα, Βωμάν, Σαίτην** κτλ. κτλ.

Δεσποινίδων, Βασ. Λαοῦρδαν, Λαμπρὸν Ἡλιον, Ν. Χ. Τρετζιλέρη (ἰστοία.)

Ἐὰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 11 Ματίου, ἀπακνήθησά στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΒΕΧΙΑ τοῦ νέου εἴδους διγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Μαίου.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ: 'Ασκήσεις καὶ λύσεις δὲν εἶναι δεκταὶ παρὰ σύμφωνον μὲ τὸς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος ἐπὶ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ.

210. Λεξιγράφος.
Σύμφωνο μόνο βάνεις
Σὲ ὄγαγο γλαυδὸ
Κι' Ὀκασιὰ κανεις
Ἢ δένδρον σὰν λεπίδι.
Παπαρούνα τοῦ Ἀργεῶ

211. Στοιχειώγραφος
Σὲ μεγάλο ποταμό,
Γὰρ λαίμω, σύμφωνο βάζω
Καὶ τῆς στάνης ἓνα ζῶ.
Στὴ στιγμή σου παροικίω.
Βαρθολ. Μυχαλάς

212. Στοιχειοταξίγράφος
Μούλεγες ὅτι πεινάς,
Μὰ δὲν εἶχα νὰ σοῦ δώσω
Τὰ φαγιά ποῦ μοῦ ζητούσας
Λοιπὸν σοῦβγαλα ἓνα γράμμα,
Σοῦ ἀνέβασα τὸν τόνο,
Κι' εἶδα τότε... ὅτι διψούσας!
Κορυφὸ τοῦ Ὀλύμπου

213. Μεταγραμματισμός
'Αν τῆς μέσης τοῦ τὸ Νι
τοῦ τὸ κανη ὁ λύτης ΑΙ,
Ἴδιος πάλι δὲ φινίη
Χωρὶς διαφορὰ πολλή.
Ναυτόπαις

214. Μαιάνδρος
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Κατὰ σειρὰν θάνατινίσκονται:
ὄρα τοῦ εἴτους, ἀνθος ἐδώδες,

Ἀδοκράτωρ τῆς Ρώμης, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς, προμήτωρ, προδότης, δυνεῖς ἴσων, προφήτης, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, εὐσεβῆς τῆς Γραφῆς, ἀντονωμῖο, νίδος τοῦ Νόε, δῆμα, ἀστρονομός, χρονικὸν ἐπίσημο.

(Τὸ τελικὸν κάθε λέξεως εἶναι ἀρχικὸν τῆς ἐπομένης, ἀδιάρητον ἂν εἰς τὸ σχῆμα μερικῶν πρὸς τὴν γραφοῦν ἀνάποδα.)

215. Ἐμφωσμένη Ἐπιγραφή
Μ * * * Σ Ε Π Ι * * * Α Υ * * *
Αἱ λέξεις δὲν χωρίζονται. Ὅπου ἀσπερίστος λαίπαι ἓνα γράμμα, (Νέον Εἶδος)

Μικρὸς Ἀθηναῖος

216-220. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, ταφή, ὄλοος, λάθος, ἀναξ
Γεώργιος Κόσιλος

221. Ἀκροστιχίς
Τάχικα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελεῖν σκληρὸν Ἀδοκράτωρα τῆς Ρώμης:

1, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος; 2 Περιφωτιστὸς πόλεως τῆς Κόρινθου; 3, Θεοφάνης; 4, Πέλαγος ἑλληνικὸν; 5, Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος; 6, Πλανήτης; 7, Ἐνδοξὸς νήσος; 8, Πρωτεύουσα ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας; 9, Ἀρχαῖος θεός; 10, Ἐρπετόν.

Γὰρ ὁ Ὀρειόφιτος

222. Φωνηεντόπιστον
τοχ - γο - κ - πντ - ον
Φιλεθένης Ἀδελφῆς

223. Γρίφος
Ἄνω Ν φῶλλον οἶκία.
Ἐδὸν Ἀπαλόδημος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

224. Eticelle

*	*	*	Horizonta l :
*	*	*	pays d' Alle-
*	*	*	magne: verti-
*	*	*	cal : partie du
*	*	*	monde; diago-
*	*	*	nal : ancien
*	*	*	diou et pays
*	*	*	de Mesopotamie.

Παν. Χορδογιάννης

Α Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 40

609. Νασικὰ (ναθ, σῖκα.) — 610. Ροκίνα (ρὸ καὶ τὰ.) — 611. Μῦθος-ἔθδος. — 612. Πλεῖας-σαλέπι. — 613. Στέφανος-φανός. 614. Δ Α Ο 615. 5+1 X 2: Ρ Χ Θ 4-3=0 — 616 Υ Ι Ω — 620. ΤΙΚΤΩ Σ Ο Α Ω Ν (ἄνα τοῦ Α γίνονταί αἱ λέξεις: Τιάρα, Ἴ-Υ τὰ, Κρονίον, Σ Τιάς, Ὁρενί-ος) — 621. Σὺν Ἀθῆναι καὶ χεῖρα κίνει. — 622. Μῆδεν ἐν κῶ δ μὴ ἐν ἀισθησέ. (μῆδεν ἐν οο-μὴ ἐν ἐς θῆ-αι.) — 623. R: a bien qui tira le dernier. ('Η ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω.) — 624 — 626. 1. Φιλιρῶ fil, y, rat.) 2. Κωθ (qui, qui?) 3. Νιδῆν (ni, eau, vic.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εἰς 10 τὸ πῶλὸ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δ. 4, τὸ ἐλάχιστον 40 λέξαι. Πῶρον τὴν 10 λέξεων 40 λέξαι ἢ λέξεις, μὲ πλῆρη δὲ στοιχεῖα λέξ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λέξ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος διαρκεῖς 2. Ἢ προκληθῆναι εἶναι ἀπαρτίστη.

(ΚΑ'—417)

Τ' ΑΠΡΟΚΟΡΙΤΙΣΤΟ ἢ δεχτῆ, γὰρ τοὺς ἐτυμολογούμενους γάμους τῆς, τίς καλίστρεις εὐχὴς τοῦ: *Κισσοῦ*

(ΚΑ'—418)

«ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ»
Β' ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΝΩΣΙΜΟΣ
Τ' ἰθὺς εὐχὴς πρὸς ἀσπίστησιν πῶρ-καὶ κατὰ (εἰς) ἀπὸ ἀνθρώπων, καὶ γιὰ τὴν Ἐραβία τρία. Οἱ ἐπανορθωτικὸν κἀνοῦν ἀπὸ μιᾶ δευρίδα Μ. Μυστικῶν. Συμμετοχὴ μονόβραχμ. Προθεσμία διήρησ. Δίσις: (ΚΑ'—141).

ΣΥΜΑΓΟΙ: «Ἀναγέννησις», «Διαπλαστικὴ Ἀστυνομία», «Ἑλληνιστὴ Ἐπινοήσασις», «Ἑλπίς», «Ἐννέα Μόδα», «Κρήνη», «Κωνσταντινοπούλις», «Μαγνησιακός», «Ὀρεινός», «Πειρακτικὴ Ὀρασιονομία», «Προβλεψιμὸς», «Σοφιστικὴ», «Φειδωτὸς Βόσκος» κλπ., δὲ τὸ θεμελιώδες μὲγᾶλη μᾶς τμητὴν ἀνλαβαίνετε μέρος.

(ΚΑ'—419)

Ἐισαχόμενος ἐπὶν Διαπλαστικῶσιν, Ἐισαχόμενος ἑπανορθωτικὸν ἀπὸ τῶν Μαγνησιακῶν. **ΡΑΥΜΟΝΟΣ ΦΑΕΡΙΔ**

(ΚΑ'—420)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΜΥΡΝΗΣ», **ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΑ ΔΙΑΓΝΩΣΙΜΩΝ** (Γραμματοσῆμα, Κεῖρον) Ἐραβιστῶσιν: **ΕΛΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΚΗ**. Δοκίμοις εὐχαριστοῦμαι. Ἀντιπροσέλιαι: Ἡ-λιουκίσις ΝΙΤΣΑ ΜΑΝΗΝΟΥ, Ἡρακλεῖου **ΚΡΗΤΙΚΟ ΤΥΠ**. **ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ** Γράψατε: Βετινὸν, Ἀββέωρ 7-Γ, Ἀθῆναι.

(ΚΑ'—421)

—σὴνέπασμα: Τρελλὸ Θαλασσοπούλι—
—ἄλλε. Στεφανίδης, Χαίμαρος—
Ἀρητιδίου. Μὲ τὴν μερῶν μὴ ἀνακατάστατος εἶδος. *Κόκκινος Κρίνος*

(ΚΑ'—422)

Α ΜΕΤΑ ΔΙΑΓΝΩΣΙΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 3. ΠΡΟΒΕΒΜΙΑ 3 ΜΗ-ΝΕΣ. ΔΙΝΕΙΣ: (ΚΑ'—244) **ΓΙΑ: ΕΛΛΑΔΑ**

(ΚΑ'—423)

Α τριήμερο Ἐξοφλῶσιν Φιλια Λαοῦρδαν. **ΓΙΑ νὰ βρεθῆς, ἀδελφάκι—**
Λεωνδὸς Γιάρος

(ΚΑ'—424)

Μονοταί, Ἀνέστα, Ἐλλάδα, Μιράδα, Ζερβαί, Ἰγκυρία, ἀνταλλάσσου-με Μ. Μ; *Πεταλούδα*

(ΚΑ'—425)

Ἐχρησιστὸν πῶλὸν αἰσῶδες ποῦ μοῦ ἐστειλάσ, c. p. Ἀλλὰ ἔνεκα ἀνεπαρῶν ἀπαντήσεων ἀναβάλλω τὸν διαγωνισμὸν μὲν γὰρ ἄλλοτε. Ἀντιλάσσω c. p. *Δεσποινίδων*

(ΚΑ'—426)

Α βιοῦστα, Ἀγγελοῦ Βιοῦνης, Ἰνέσ, Τρελλὸ Ἐρπετῶ Φασμαστικῶ, Πουλι τῆς Καταλῶς, τετραβόδι ἰστοία πρὸς πῶλὸν γιὰ δὲν ἀπαντᾷ: Κουκαμὰ, ἰστοία: περιμένω. **ΜΑΓΙΣΤΑ**

(ΚΑ'—427)

Τριανταφυλλῶν Μπουσινάι, μ' ἐπατάει ἂν τὰ ἔλαβα. Τὸ φάσι βραβεῖο σοῦ, τὸ ἔλαβα καὶ σοῦ εὐχαριστῶ φερμῶσται. Μῆσες μοῦ εἶχατε στελεῖτε καὶ τίσαστε ἄλλα;

ΡΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΩΣ

(ΚΑ'—428)

Μόλις ἐπύνησ, τρεχάτῃ μαινωσ ἐπὶ τρεπτό σαλονάτι τῆς Διαπλαστικῆς καὶ φωνάσ: «Καλὴ μέρα σοῦ, Διαπλαστικῶσται.» *Ἰγκυρία*

(ΚΑ'—429)

Φορητοῦσασμῶσιν Ὀρεινῶ, καμῆνε, τόσῃ μόνις ἔργου τὸ κῶδ' μὴν ἀπολείπει νὰ μὲς τὸ βαναπέρησ.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν ἀνιχνευτῶν τῆς «ΜΑΥΡΗΣ ΣΚΙΣΣ»:

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΑ'—430)

Ἐισαχόμενος ἐπὶν Διαπλαστικῶσιν χαίρετὸν εἶδος καὶ εἰς. **Μαδρε Ἰν-πία, Ἄσο Κωρῶ, Ἰνῶν**, ἰστοιχῶσται. **Ρουμῶσται, γνωρίζοσαστε:** ἀλληλογραφοῦσιν;

Α ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΝΩΣΙΜΟΣ
«Ποῖος εἶναι ὁ ἐφεδρῶστος καταρῶ-κτης τοῦ κῶδμου; Ἀπαντήσαστε διὰ Μικρῶν Ἀγγελῶν. Βραβεῖα 3ου, **ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ**

(ΚΑ'—431)
Κυριόπουλα, ἀνακαλύψατε μὲ σὺ, Στεφῆν Παρηγοῦν. **ΚΑΡΤΙΣ**

(ΚΑ'—432)
Τριανταφυλλῶν τῆς Ἐραβίας, πὶ γίνεσται; **Ἐἴσαι εὐχαριστῶμενος ἀπὸ τὸ νέο σχολεῖο;** **ΚΑΡΤΙΣ**

(ΚΑ'—433)
Ματρῶ Ἰσοκῶν, στὴ γιορτῆ σου δέξου τίς δεσμεῖς εὐχῆς σου. **ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ**

(ΚΑ'—434)

ΕΛΛΑΔΑ, ΓΡΑΜΜΟΝ καὶ λοιποὶ ψευτοπα-
Ἐραβιστῶσιν ἀστυνομῶσιν, ἀντιπροσέλιαι: ἀνακαλύψατε τὸ θυσιαλονοσῶσται: **ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ**

(ΚΑ'—435)

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΝΩΣΙΜΟΥ ΜΟΥ ΚΑΡΤΩΝ:
Βραβεῖστυριαν: **ΡΙΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΗΡΑ**

Μόρια εὐχαριστῶ σ' ὄσους μὲ τμη-
σαν καὶ περιμένω τίς ἐπιστολάς τῶν βραβευθέντων γὰρ νὰ σταλεῖ τὰ βρα-
βεῖα.

ΕΛΠΙΣΘΕΚΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΑ'—436)

«ΦΡΑΚΙΚΟΣ ΕΡΥΑΣΣ»
ΙΔΡΥΘΗ ΤΜΗΜΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ:
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡ: *Κορὴ τοῦ Ἐραβ*
ΑΝΤΙΠΡΕΣΒΥΤΕΡ: *Ἐλευθερὸς Σοφῆν*
ΤΑΜΙΑΣ: *Ἐλπίς τῆς Παρηγοῦ*
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: *Θεοκλῆς Ἰδρα*
Ἄν δὲν ἀπαντῆσαστε ἐπὶν διαγωνι-
σμῶν μας (ΚΑ'—304) **ΘΑ ΧΑΣΕΤΕ.**

(ΚΑ'—437)

Μέμνησ, Πανταχόθεν Παρῶν, μὰ τί, μόνο γὰρ καὶ μὴ μὲ πῶρνασ;... Ἄνα ἀνταλλάσσομε δὲ δῆτε τίς ἀποδοῦσ... Τριανταφυλλῶν Μπουσινάι, ἔτσι εὐ-κόλα, νομῆσται, ἔχοντοῦσται χεῖρα ἀνακαμῆνα; Ναί, ὁ θεὸς μου μ' ἐπι-βλέπει, κἀποτε-κἀποτε ἐπὶ τὸ ζῶε γιὰ... δὲ μὲ μὲ χῶσιν!... δὲν τὸ πιστεύετε; *Μῆδῆ, Βαδισα, ἀνακαλοῦσμαι μὲ κῶρτα γὰρ φῶρησ; Ἄσις: Ντῖνον Γκούσιν, Ρομῶν 43, Θεσσαλονικῆν. Σπῆρμασ, γιὰ τὴν κωνοσῶσται ἐπὶν διακατῆ.*

(ΚΑ'—438)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «Π Τ Π»
ΜΕΤΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΕΙΣ «Σ Ε Ψ»

(ΚΑ'—439)

Φ ὁφὸ Κολάροσ Διαπλαστικῶσται, **Μαργῶσ** ἰ Πῶσ πηγῶσιν τὸ Ἄγ-γάλας;—**ΚΟΣΤΑΓΟΤΙΑ ΕΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ**

(ΚΑ'—440)

Α Ρ Χ Ι Ζ Ι Ζ Α Ν Ι Ε Σ
Δ ἀπλαστικῶσται, ἢ ἄσιν «Ἐραβία» ἠτοκῶσταισ ἔνεκα ἑλευθέρως χεῖρ-μασῶσταισ ἀπὸν Σέλιον-Χίμα, Ἰνῶσται, μερῶσταισ ἐπὶσ καλλιπῶσται ἰ Πα-ταρῶ Παρῶν, δέχασται ἀλληλογραφῆ ἢ c. p; **ΑΡΧΙΖΙΣΤΑΝ**

(ΚΑ'—441)

Ἐισαχόμενῃ πρῶτῃ φορῇ ἐπὶν Διαπλα-
στικῶσται ἀστυνομῶσται, χαίρετὸ φίλῶ
ἀπαντασ. **ΛΑΤΡΑ**

(ΚΑ'—442)

**Ἰστοία, μὲ γιορτῆσ;—Ἡρακλῆ Φίσι, ἢ ἀλληλογραφοῦσ;—Καίη, πῶσ γίνεσται τὰ Γαλλικῶ—Λεωνῆ, καλὴ δια-σείδασται—Κυματῶσται Γαλαστικῶσται, Πικῆ Ἐλαρία, Περμαρῆ τῆς Ἐλευθερ-
ῶσται, σὴσ πηγῶσται. **ΛΑΤΡΑ****

(ΚΑ'—443)

Ἀντιλάσσω Μ. Μ. καὶ c. p. μὲ 32α τὰ Διαπλαστικῶσται ἀπαντῶ τῶν-στα. Ἄσις: Ἐλένη Παπαγεωργίου, p. Γ. Ἀμαλίας. **ΛΑΤΡΑ**

(ΚΑ'—444)

Ἀπλαστικῶσται, ἀντιλάσσω Μ. Μ. συ-στικῶ. Ὁ δὲ δόσος βραβεῖα ἐπὶ δὲο καλῶσται. **ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΗΣ**

(ΚΑ'—445)

Κ ὄμνησται Ἀχαρῶν, ἢ ψῆφιστῶ γράφῶ μου ἄσιν σου.—*Κορὴ τῶν Ἀλκῶ*

(ΚΑ'—446)

**Ἀντιλάσσω Μ. Μ. μὲσιν Διαπλαστικῶσται μὲ Νησιωτικῶσται καὶ Νησιωτοπῶ-
λεσ. *Μελοχρῶν Ἰστοιχῶσται***

(ΚΑ'—447)

Ἐισαχόμενοι ἐπὶν σαλονάτι τῆς Δια-
πλαστικῆς, χαίρετῶσταισ δῶσται καὶ εἰς. Ἀστυνομῶσται τῆς Διαπλαστικῆς, τὸ δῆτε ἐπὶ τὴν γῆν μας; μ' ἀντιπροσέλιαι, ἀνακαλύψατε μας: **ΕΥΚΛΕΙΑΝΗ ΚΑΙ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ**

(ΚΑ'—448)

Δ ΗΛΩΣΙΣ: Ὁ Διαπλαστικῶσται Σέλιος **«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ»** δια-
λύσασται πρῶσταισ.